

kun det, at det Offentlige er traadt hjælpende til for at skaffe hende det Bidrag, hun har retskligt Krav paa. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Oyenbøll: Jeg kan i det Hele taget henholde mig til de Udtalelser om Lovforslaget, som fremkom fra den ærede første Taler, den ærede 6te Landssthingsmand for 1ste Kredts (Bloug), og jeg kan strax her sige, at der ikke er en eneste af de reelle Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg har Noget at erindre imod. Derimod kunde det jo nok være, at Lovforslaget i sine Enkeltheder kunde undergaa nogen Forandring, ogsaa nogen principiel Forandring. Lovforslagets første Paragraf gaar jo ud paa, at den nugældende Forpligtelse for en Barnefader til at yde Underholdning til sit uægte Barn, som efter den nugældende Lovgivning ophører med det fjortende Aar, skal vedvare, indtil Barnet har opnaaet atten Aars Alderen, „forjaaviddt der efter Øvrighedens Skjøn behøves Bidrag af Moderen til dets Underholdning ogsaa efter det fjortende Aar“. Det er en noget uklar Bestemmelse, hvad er egentlig Meningen med den? For Dørligket bestemmes Bidraget til uægte Børn ved Resolution af Amtmanden, i hvilken Resolution det hedder, at indtil Barnets fjortende Aar skal der ydes saa og saa Meget fra Faderens Side til Barnets Underhold. Nu staar her, at dette Bidrag skal udstrækkes til det attende Aar, forjaaviddt der efter Øvrighedens Skjøn behøves Bidrag fra Moderens Side udover det fjortende Aar. Det forekommer mig, at Amtet, som giver Resolutionen om Bidraget indtil det fjortende Aar, ikke samtidig kan fastsætte et yderligere Bidrag ud over det 18de Aar; naar Barnet har fyldt sit 14de Aar, maa det altsaa være Meningen, at Sagen kommer op paany, og saa maa det paany afgjøres af Overøvrigheden, om Barnet trænger til yderligere Bidrag. Her er nu den Vanskelighed, at man kan sige, at omtrent ethvert Barn, som har fyldt sit 14de Aar, det vil sige lige er blevet konfirmeret, trænger i det første Aar til en eller anden Understøttelse, inden det kommer i Være eller i Tjeneste, det er jo en af de to Ting, der i Almindelighed er Tale om. Skal der saa paany optages en Sag om dette Spørgsmaal og Øvrigheden afgjøre, hvad og hvor Meget der skal ydes Barnet? Jeg tror, at det er nødvendigt, men paa den anden Side maa det vistnok præciseres noget nærmere i Loven, hvad Meningen har været. — Endelig er der et andet Spørgsmaal i denne

Paragraf, som ikke er uden Betydning. Ved Forordningen af 14de Oktober 1763 blev det fastsat, at Underholdningsbidragene skulde ydes til det 10de Aar, og ved Plakaten af 6te Decbr. 1839 blev denne Forpligtelse udvidet til Barnets 14de Aar, „men“, stod der i denne Plakat, „dette gjælder dog kun for de Børn, som fødes efter nærværende Forordnings Udfærdigelse“. Jeg savner nu en Bestemmelse i denne Paragraf om, hvor vidt den skal forstaaes paa samme Maade som Plakaten af 6te Decbr. 1839, eller om den skal forstaaes paa den Maade, at det allerede er alle de nærværende Alimentationshjælper, hvorom det vil komme til at gjælde, at de kunne komme til at strække sig ud over det 14de Aar. Det er blot en Bemærkning, jeg gjør til Overveielse af det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat angaaende denne Sag.

Hvad § 2 angaar, kan jeg ikke se rettere, end at det er en heldig Bestemmelse, og lige overfor den ærede sidste Taler, som frygtede for, at man ved denne Paragraf, der jo gaar ud paa at give Moderen Hjælp under hendes Svangerskab og Barseltilstand, skulde støtte Uædeligheden, maa jeg bemærke, at jeg ikke deri kan give det ærede Medlem Ret. Vi maa jo huske paa, at der kan ikke være Tale om nogen Understøttelse fra den eventuelle Barnefaders Side, før Barnet er født. Altsaa det, at vedkommende Kvinde skulde lægge sig hen i Dovenskab og vente paa, at Barnet skal blive født, behøver man ikke at frygte, det vilde være altfor risikabelt for hende, idet hun jo ikke veed, om hun faaer nogen anerkjendt Fader til sit Barn. Det er det, som er det Vanskelige for disse Mødre, at det først under den Sag, som af Moderen bliver reist for at erholde Understøttelse til Barnet, efter at det er født, viser sig, om hun overhovedet faaer en anerkjendt eller dømt Fader til sit Barn eller ikke. Det er altsaa først under denne Sag, skjønner jeg, at det kan komme frem, om hun, foruden at erholde et vist aarligt Bidrag til sit Barn, tillige kan faae et af Øvrigheden nærmere bestemt Beløb som Godtgjørelse for Ulemperne ved Barselsfærden og ved hendes Arbeidsløshed forinden den Tid, og jeg tror derfor ikke, at der i den Henseende vil være nogen Vanskelighed. Naar den ærede sidste Taler kom ind paa § 3 og mente, at det kunde have sine Vanskeligheder og Betænkeligheder at tilstaa Underholdningsbidragenes Udbetaling af den afdøde Faders Bo, saa er han jo i saa Henseende i diametral Modsetning til den første ærede Taler (Bloug), som mente, at man skulde gaa langt videre, og jeg kan ikke nægte, at jeg i den Hen-